

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနာ၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနာ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ဒုတိယအကြိမ်
	ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၁၀၀၀
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	ဝင်းထွန်းသန့်.
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းဦးဝင်း(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့.
စာစီ ၊ စာစစ်	ညိုမာဆက် ၊ မြင့်ဆွေ
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့. ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄
တန်ဖိုး	၆၀၀၀ ကျပ်

အောင်သင်း

အနာဂတ်ကို မကြောက်နဲ့ ၊ အောင်သင်း

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၅

စာ ၁၀၃ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ဝင်တီ

(၂) အနာဂတ်ကို မကြောက်နဲ့.

အနာဂတ်ကို
မကြောက်နဲ့

အခြားပင်ကိုရေးဆောင်းပါးများ

အောင်သင်း

မာတိကာ

အောင်သင်း၏ အမှာစာ	၅
၁။ အနာဂတ်ကို မကြောက်နဲ့	၇
၂။ ကျွန်တော့် ကွန်ပျူတာ	၁၅
၃။ ရှင်ဘုရင်ပါပဲ	၂၁
၄။ ကန်ပေါင်ရိုးမှာ	၂၉
၅။ ယန္တရား အသစ်	၃၃
၆။ ကြော်ငြာ အတွေး	၃၇
၇။ လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့သော	၄၅
၈။ မြင်းရိုင်းစီးခြင်း	၅၃
၉။ စမ်းကြည့်ဖူးသလား	၅၇
၁၀။ သူတို့အတွက် အားတက်မိသည်	၆၃
၁၁။ သိချင်စိတ်	၆၉
၁၂။ အဖော်လေးတွေ	၇၅
၁၃။ ပုံပြင်လက်ဆောင်	၇၉
၁၄။ ကိုးကားကျမ်းများမှ ရသ	၈၃
၁၅။ ဦးဘသန်း၏ မြန်မာရာဇဝင်	၈၉
၁၆။ တက္ကသိုလ်ဆရာတစ်ဦးက	၉၅
ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	၁၀၀

အောင်သင်း၏

အမှတ်စဉ်

ကျွန်တော်၏ ဆောင်းပါးများကို စုစည်းထုတ်ဝေခဲ့သည်မှာ ဆယ်အုပ်လောက် ရှိသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာများ ဖြစ်တတ်ကြပုံကို တင်ပြလိုက်ရပါဦးမည်။

စာအရေးအသား များလာသောအခါ ကိုယ် ရေးခဲ့ပြီးသော စာများ အားလုံးကို ပြန်လည် မမှတ်မိနိုင်တော့ပါ။ တချို့ကို လုံးဝ မေ့သွားတတ်ပါသည်။ အကြောင်းအားလျော်စွာ စာဟောင်းတွေကို ပြန်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်မိမှ ‘ငါ ဒီအကြောင်းတွေကို ရေးပြီးပါကော’ အဲ့အားသင့်သွားမိတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်တော့လည်း ကိုယ် ရေးမည့် အကြောင်းအရာတွေ အတွက် အကွက်ဆိုက်လွန်းသောကြောင့် ရေးခဲ့ဖူးသည်ကို မှတ်မိနေပါလျက် ဖြစ်ရပ်၊ သာဓက တချို့ကို ထပ်ပြီး ရေးထည့်လိုက်ရတတ်ပါသည်။

ယခု ဤစာစုတွေကို ပြန်ပြီး ဖတ်လိုက်မိသောအခါ တစ်ပုဒ်လုံး မဟုတ်စေကာမူ တချို့သော သာဓကလေးများ၊ ဖြစ်ရပ်ကလေးများကို တခြားတစ်နေရာရာတွင် ထည့်ပြီး ရေးလိုက်ခဲ့မိသေးလားဟု သံသယဝင်လာမိပါသည်။ အကယ်၍ ထိုသို့သော စာထပ်မှုလေးများ ကြုံတွေ့ခဲ့ပါလျှင် စာတစ်ပုဒ်လုံး၏ ဦးတည်ချက်ကို ထောက်ထားပြီး ခွင့်လွှတ်ကြပါရန် ကြိုတင်တောင်းပန်ပါသည်။

အောင်သင်း

၁၈.၂.၂၀၀၂

အနာဂတ်ကို မကြောက်နဲ့

ကုသိုလ်ကံ စောင်မလို့ ထောင်ကျ

ကျွန်တော့်အကြောင်းကို တိုတိုပဲ ပြောလိုက်ရပါဦးမည်။ ကျွန်တော့် ဖခင်က တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် သခင်ညီမောင်တဲ့။ ကျွန်စာ၊ ကျွန်ပညာရေး ဆိုတဲ့ အသံတွေ မိုးမွန်နေချိန်မှာ ကျွန်တော်က စတုတ္ထတန်း အောင်လာ ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ခေတ်က တန်းမြင့်ကျောင်း သုံးမျိုးရှိသည်။ မြန်မာစာ မှအပ ကျန်ဘာသာ အားလုံးကို အင်္ဂလိပ်လိုချည်းသင်သော မစ်ရှင်ကျောင်း ကြီးများကဲ့သို့သော အင်္ဂလိပ်ကျောင်း။ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာသင် အထက်တန်းကျောင်း၊ အားလုံး မြန်မာလိုချည်းသာ သင်ရသော တိုင်းရင်းမြန်မာ အထက်တန်းကျောင်း။ ဤသုံးမျိုးတွင် ကျွန်တော့်အဖေ သခင်ညီမောင်က ကျွန်တော့်ကို မြန်မာ အထက်တန်းကျောင်းတွင်သာ ထားခဲ့သည်။ သခင် စိတ်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာသင်ကျောင်း (ကျွန်တော်တို့ မြို့အခေါ် အင်္ဂလိပ်ကျောင်း) က ငွေကုန်ကြေးကျ အတန်ငယ် ပိုများသောကြောင့် အိမ်တွင် စီးပွားရေး ကျနေချိန်မို့လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တိုင်းရင်းမြန်မာ အထက်တန်းကျောင်းတွင် အင်္ဂလိပ်စာကို

အပိုဘာသာအဖြစ် (သင်ချင်သင်၊ မသင်ချင်နေ) သင်ပေးနေသေးသော ကြောင့် အဘီစီ သာသာလောက်၊ နာမည်ဖတ်တာလောက်ကိုတော့ တတ်ခဲ့ပါသေးသည်။

ကျွန်တော် တတ်ခဲ့သော အင်္ဂလိပ်စာ အခြေခံလောက်ကို စာဖတ်သူ သိထားအောင် ပြောလိုက်ရပါဦးမည်။

He, She ဆိုတာမျိုးတွေလောက်ကို ကျွန်တော် သိနေသည်။ သို့သော် do, does စသည်တို့ကို ဘယ်လိုနေရာမျိုးတွင် သုံးရသည်ကို ကျွန်တော် လုံးဝ မခဲ့ခြားတတ်ခဲ့။ အတွေ့အကြုံ အမှတ်အသားတွေကြောင့် မြင်း၊ ကြောင်၊ ကြက်၊ ငှက် စသည့် စကားလုံးများလောက်ကိုတော့ အင်္ဂလိပ်လို သိနေသည် ဆိုပါစို့။ ကျွန်တော့် အင်္ဂလိပ်စာ အခြေခံက ထိုမျှသာ ဖြစ်သည်။

စစ်ကြီးပြီးတော့ ထိုစဉ်က တက်ကြွသော လူငယ်တိုင်း လွတ်လပ်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီးတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသည့်အတိုင်း တက်ကြွသော မောင်အောင်သင်းသည်လည်း ‘ပြည်သူ့ရဲ့ဘော် အောင်သင်း’ ဖြစ်သွားပါလေတော့သည်။ နောက်တော့ ပါတီစည်းရုံးရေးတွေ ဝင်လာသည်တွင် ဆိုရှယ်လစ် ပါတီဝင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ဒီအခါကျတော့မှ အင်္ဂလိပ်စာ တတ်လိုက်ချင်သည်မှာ ဖျပ်ဖျပ်လူးနေတော့သည်။ သို့သော် လူပျိုအရွယ်လည်း ရောက်နေ၊ နိုင်ငံရေးထဲလည်း ရောက်နေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သင်နေနိုင်တော့မှာလဲ။ ဒီအတိုင်းပဲ မျောပါနေရတော့သည်။ မှတ်မိနေတာလေးတစ်ခုကို ပြောလိုက်ရဦးမည်။ နောက်ပိုင်းမှာ ရန်ကုန်ဘက် နိုင်ငံရေးသင်တန်းတွေဘာတွေ တက်ရင်း ရောက်လာတော့ တက္ကသိုလ်ကို မြင်တိုင်း၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေကို တွေ့လိုက်တိုင်း စိတ်အားငယ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ခဲ့မိရသည်။

၁၉၄၉ လောက်တွင် ပြည်တွင်း သောင်းကျန်းမှုကြီး အရှိန်အဟုန် မြင့်လာတော့ ကျွန်တော်က သရက်မြို့တွင် ခရိုင်စည်းရုံးရေးမှူးအဖြစ် ရောက်နေသည်။ သရက်ကို ရောင်စုံသူပုန်တွေက သိမ်းပိုက်တော့ ကျွန်တော့် ဇာတိ တောင်တွင်းကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အမှန်က ရန်ကုန်ဘက်ကို ဆင်းလိုက်လျှင် ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး လွတ်နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် နိုင်ငံရေးကို စိတ်ပျက်နေပြီ။ လွတ်လပ်ရေး လှုပ်ရှားမှုတွင် ဝင်ပါရင်း ကယောင်ကတမ်း ပါတီနိုင်ငံရေးဂယက်ထဲ ရောက်

သွားသည့် အဖြစ်မှ ရုန်းထွက်ချင်ပြီ။ ထို့ကြောင့် တောင်တွင်းကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီအခါက တောင်တွင်းကြီးမြို့ကို ရဲဘော်ဖြူများက သိမ်းပိုက်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ဘာမျှ အနှောင့်အယှက် မပေးပါ။ လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ရပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်တော့ သူတို့ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး အခြေအနေ ပြောင်းလာ၍လား မသိ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပါဟု ပြောပြီးလျှင် ဖမ်းပြီး ထောင်ထဲ ထည့်လိုက်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုသည်မှာ အားလုံး ရှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျန်လူများကို စာရင်းထိုးပြ မနေတော့ပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အလှည့်အပြောင်းကြီးကို ဖြစ်သွားစေမည့် တောင်တွင်းကြီး သခင်ကျော်စိန်ပါ အတူအဖမ်းခံရပြီး ထောင်ထဲပါလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပထမတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း နက်ဖြန် သန်ဘက်ပဲ ပြန်လွှတ်တော့မလိုလို ထင်စားနေမိကြသေးသည်။ နောက်တော့ မမျှော်လင့်တော့ပါ။ ဒီလိုနှင့် ထောင်ထဲတွင် အင်္ဂလိပ်စာကို သခင်ကျော်စိန်ထံမှ သင်ယူရပါတော့သည်။ သခင်ကျော်စိန်က စစ်မဖြစ်မီကပင် ဆယ်တန်းအောင်ထားခဲ့ပြီး စာဖတ်လည်း ဝါသနာပါလေတော့ ဗဟုသုတ အတွေးအခေါ် အလွန်ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည်။ သူ သင်ကြားပေးသမျှကို ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုးစားပမ်းစား မှတ်ယူသည်။ တစ်ခုရှိသည်က ထောင်ထဲတွင် ဆရာ၊ တပည့် မခွဲမခွာ အတူနေရသည် ဖြစ်လေတော့ မေးစရာရှိလျှင် လှမ်းမေးလိုက်ရုံပဲ ဖြစ်သည်။ အပြင်မှာ ဘယ်ကျူရှင်ဆရာနှင့်သင်သင် မရနိုင်သော အခွင့်ထူးကြီးကို ရနေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

အပြင်တွင် ဖြစ်နေသော နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး အခြေအနေအရ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း မကွေးထောင်၊ ပြည်ထောင်၊ သရက်ထောင် စသည် အားဖြင့် မကြာခဏ ပြောင်းရပါသည်။ တချို့နေရာများတွင် အခြေအနေအရ စာသင်ခွင့် မရပါ။ သို့သော်လည်း စာသင်ခွင့်ကလေး နည်းနည်း ရလိုက်သည့် ကျွန်တော်က သင်ယူခဲ့ပါသည်။ ဤသို့နှင့် ထောင်ထဲတွင် ခုနစ်လခန့် နေခဲ့ရာ လေးလလောက် ကောင်းစွာ သင်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဆယ်တန်း ပြဋ္ဌာန်းစာလောက်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ ဖတ်နိုင်သည့် အခြေ ထိအောင် ရောက်သွားခဲ့သည်။ ထောင်အပြင် ရောက်လာတော့ အင်္ဂလိပ် သတင်းစာတွေကို အကြောင်းအရာအလျောက် အတော်ကြီး ဖတ်နိုင်လာ

ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ‘ထောင်နေဖက်’ များက ဤမျှလောက် သော အချိန်ကလေးအတွင်း ဤမျှလောက် တတ်မြောက်သွားသည်ကို တအံ့တဩ ပြောကြပါသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်က ဉာဏ်ကောင်းလွန်း၍ မဟုတ်ပါ။ တစ်ချောင်းတည်းသောစိတ်နှင့် ဆန္ဒပြင်းစွာ ကြိုးစားခြင်း၊ ထောင်ထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်သောကြောင့် တခြားထွေထွေရာရာ ဘာကိစ္စမှ မရှိဘဲ အချိန်ပြည့် လုပ်နေနိုင်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ဤမျှ မြန်မြန် တတ်မြောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်၊ တက္ကသိုလ်ရောက်၊ မဟာဝိဇ္ဇာအောင်၊ တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာဖြစ်၊ နောက်ပြီး စာရေးဆရာဖြစ်...။

၁၉၄၉ ခုက ရဲဘော်ဖြူတို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကိုသာ မခံခဲ့ရလျှင် ကျွန်တော် ဒီအဖြစ်မျိုး၊ ဒီအဆင့်မျိုးကို ရောက်မလာနိုင်ဟု ကျွန်တော် မကြာခဏ တွေးမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ‘ကုသိုလ်ကံ စောင်မလို့ ထောင်ကျ’ ဟု ဆိုလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗေဒင်သဘောနှင့်သာ ပြောလိုက်ကြမည်ဆိုလျှင် ဇာတာညှိုး၊ ကြမ္မာဆိုးခိုက်မို့ ထိတ်ခတ် ကြိုးချည်၊ အချုပ်အနှောင် ခံရသည်ဟု ဆိုရ ပါတော့မည်။

တရုတ် ခွစာကြီး

ကျွန်တော် မှတ်သားဖူးသော တရုတ်ပညာရှိကြီး လင်ယုတန်၏ ပုံပြင်ကလေးတစ်ခုကို ထည့်ရေးလိုက်ရပါဦးမည်။

တစ်ခါက ရွာလေးတစ်ခုတွင် တရုတ်အဘိုးကြီး သားအဖနှစ်ယောက် ရှိကြသည်။ သူတို့က မြင်းမွေးသည်။ တစ်နေ့တွင်တော့ မြင်းတစ်ကောင် ပျောက်သွားသည်။ အိမ်နီးချင်းတွေက တရုတ်ကြီးကို သနားကြသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား ကံဆိုးရှာတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကံဆိုးတယ် ပြောတာလဲ”

“ခင်ဗျားမှာ မြင်းတစ်ကောင် ပျောက်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“မြင်းတစ်ကောင် ပျောက်သွားတာနဲ့ ကံဆိုးတယ်လို့ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ပြောနိုင်သလဲ”

ဤသို့လျှင် လုံးလည် ပတ်ချာလိုက်နေလေတော့ အိမ်နီးချင်းတွေ ကလည်း ခွစာကြီး ဆိုပြီး ဘာမျှ ဆက်မပြောကြတော့။ ဒီလိုနှင့် တစ်ပတ်

အနာဂတ်ကို မကြောက်နဲ့

ဆယ်ရက်လောက်ကြာတော့ မြင်းဆိုသည်မှာ အဖော်ခင်တတ်သည့် သတ္တဝါများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ပျောက်သွားသောမြင်း ပြန်ရောက်လာသည်။ ရောက် လာတော့ တစ်ကောင်တည်း မဟုတ်၊ မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်ပါ အပိုပါလာ သေးသည်။ ဒီတော့ အိမ်နီးချင်းများက-

“ခင်ဗျား ကံကောင်းတယ်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားမှာ မြင်းတစ်ကောင် တိုးလာတယ်လေ”

“မြင်းတစ်ကောင် တိုးတာနဲ့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဘာကြောင့် ပြောတာလဲ”

ရှေးနည်းအတိုင်းပင် ခွစာကြီးကို ဆက်မပြောကြတော့။ ဒီလိုနှင့် နောက်ရောက်လာသော မြင်းရိုင်းကို သားဖြစ်သူက စီးကောင်းကျင့်ရာ မြင်းပေါ်က လိမ့်ကျပြီး ခြေကျိုးသွားသည်နှင့် ခြေထောက်ကလေး ထော့နင်း ဖြစ်သွားရှာသည်။ အိမ်နီးချင်းတွေက စိတ်မကောင်းကြ။

“ခင်ဗျား ကံဆိုးတယ်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားမှာ ဒီသားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ ခြေကျိုးသွားတာကိုး”

“ကျုပ်သား ခြေကျိုးတာနဲ့ ကံဆိုးတယ်လို့ ဘာကြောင့် ပြောနိုင် သလဲ”

ရှေးနည်းအတိုင်း ခွစာကြီးကို ဆက်ပြီး ဘာမျှ မပြောကြတော့ချေ။ ဒီလိုနှင့် တစ်နေ့တော့ ပြည်နယ်ချင်း စစ်ဖြစ်ကြရာ ပြည်နယ်ဧကရာဇ်က တစ်နယ်လုံးရှိ ရဲယောင်သန်မာသူ လူငယ်မှန်သမျှ စစ်ထဲလိုက်ရမည်၊ အမိန့်ထုတ်ပြန် ခေါ်ငင်သွားရာ သူ့သားကလေး တစ်ယောက်သာ ခြေထောက် ထော့နင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ချမ်းသာရာ ရခဲ့သည်။ ဒီတော့ အိမ်နီးချင်း တွေက-

“တရုတ်ကြီး ကံကောင်းတယ်...”

လင်ယုတန်က ‘ကံဆိုးသည်၊ ကံကောင်းသည်’ ဆိုသော အချက်မျိုး ကို များသောအားဖြင့် အချိန်က ဆုံးဖြတ်သည်ဟု ဆိုလိုကြောင်း သိသာ ပါသည်။ လှသလောက် အတွေးပါသော ပုံပြင်ကလေးမို့ ကျွန်တော် အလွန် နှစ်သက်မိပါသည်။

မျောက်လောင်း ပုဏ္ဏားကြီး

တစ်ခါသော် ပုဏ္ဏားကြီးတစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ရောက်လာပြီး သူ့ အသက်ဘယ်လောက်တွင် သေရမည်။ သေပြီးနောက် ဘယ်ဘဝသို့ ရောက်မည် ဆိုသည်ကို ဟောကြားပေးပါရန် လျှောက်ထား တောင်းပန်လေသည်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း မည်သည့်အသက်အရွယ်တွင် သေမည်၊ သေပြီးနောက် ဤမည်သော တောကြီး၌ မျောက်ကြီးဖြစ်လိမ့် မည်ဟု မိန့်တော်မူလိုက်သည်။ သေရမည့် အသက်ပိုင်းခြားကို လွန်ပြီး ပါလျက် မသေသေးသောအခါ ပုဏ္ဏားကြီးက ဘုရားရှင်ထံ ပြန်ရောက်လာ ပြီး ဘုရား မိန့်လိုက်သည့် အသက်တွင် မသေဘဲ ရှိခဲ့ကြောင်း လျှောက် ထားပြန်သည်။ ဒီတော့ ဘုရားရှင်က-

“အသင်ပုဏ္ဏား၊ ငါ ဟောလိုက်ပြီးသည့်နောက် သင် မည်သည့် အမှုများကို ပြုသနည်း”

“အရှင်ဘုရား ဟောလိုက်သည့်အတိုင်း နောက်ဘဝတွင် မျောက် ဖြစ်သွားသည်ရှိသော် ချမ်းသာစွာ နေနိုင်ရန် ထိုတောကြီးသို့ သွားပြီးလျှင် ရေကန်များကိုလည်း တူးပါသည်။ ချိုမြိန်သော သီးပင်စားပင်များကိုလည်း စိုက်ပျိုးထားပါသည်။ ယခုဆိုလျှင် ထိုတောကြီးမှာ အလွန်သာယာလျက် ကျေးငှက်သတ္တဝါအပေါင်းတို့ ပျော်မွေ့ရာ တောကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ နေပါပြီ ဘုရား”

“အသင်ပုဏ္ဏား၊ သင် ယခုတိုင် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးသည် မှာ ထိုကုသိုလ်ကြောင့်ဟု မှတ်လော့”

ဤဝတ္ထုကို ထောက်လိုက်လျှင် အတိတ်ကံကိုလည်း ပစ္စုပ္ပန်ကံက ထိုက်သင့်သလောက် ပြုပြင်နိုင်စွမ်းရှိကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။

သူတောင်းစား မောင်နှံ

တစ်နေ့သော် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ကျောင်းတော် ဆွမ်းစား ဇရပ်အနီး၌ ဆွမ်းကြွင်းဆွမ်းကျန်ကလေးများကို တောင်းယူရန် စောင့်နေသော သူတောင်းစားမောင်နှံကို ဘုရားရှင်က မြင်တော်မူ၍ ပြုံးတော်မူသည်။ ရှင်အာနန္ဒာက လျှောက်ထား မေးမြန်းသောအခါ ဘုရားရှင်က-

“ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ဤဇနီးမောင်နှံသည် နှစ်ဖက် မိဘတို့မှ ရသော အမွေအားဖြင့် ကုဋေရှစ်ဆယ် နှစ်သွယ် ကြွယ်ဝသော ဇနီးမောင်နှံတို့

ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ပထမအရွယ်တွင် လောကီ ချမ်းသာကို လို၍ အားထုတ်ခဲ့သည် ရှိသော် ဤနေပြည်တွင် ပထမအဆင့် ကြွယ်ဝသော သူဌေးမောင်နှံတို့ ဖြစ်ခဲ့လေရာ၏။ လောကုတ္တရာ ချမ်းသာကိုလို၍ အားထုတ်သည် ရှိသော် လင်သည် အရဟတ္တမဂ်ကိုဆိုက်၍ မယားသည် အနာဂါမိမဂ်ကို ဆိုက်ရာ၏။ ဒုတိယအရွယ်တွင် လောကီစီးပွားကို အားထုတ်သော် ဤနေပြည်တွင် ဒုတိယအဆင့် အကြွယ်ဝဆုံးသော သူဌေးမောင်နှံ ဖြစ်ရာ၏။ လောကုတ္တရာ စီးပွားကို အားထုတ်သော် လင်သည် အနာဂါမိမဂ်၊ မယားသည် သကဒါ ဂါမိမဂ်ကို ဆိုက်လေရာ၏။ ဒုတိယအရွယ်လွန်စတွင် လောကီစီးပွားကို အားထုတ် သော် တတိယအဆင့် အကြွယ်ဝဆုံးသော သူဌေးမောင်နှံ ဖြစ်ရာ၏။ လောကုတ္တရာ စီးပွားကို အားထုတ်သော် လင်သည် သကဒါဂါမိမဂ်၊ မယား ဖြစ်သူသည် သောတာပတ္တိမဂ်ကို ဆိုက်လေရာ၏။ ယခုကား အခါလွန်လေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ရေခန်းခြောက်နေသော အိုင်အနီး၌ ငေးမှိုင့်နေသော ဗျိုင်းအိုမောင်နှံပမာ ဖြစ်ကြလေပြီ အာနန္ဒာ”

ဤဝတ္ထုကို သေချာ သုံးသပ်ကြည့်လိုက်မည် ဆိုလျှင် အတိတ်က ပါလာသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံတို့ကို ပစ္စုပ္ပန်ကံက ‘မြစ်’ နိုင်ကြောင်း သိသာလှပါသည်။ သူတို့ မောင်နှံ၏ အတိတ်ကုသိုလ်ကံ ကြီးမားလိုက်ပုံမှာ အံ့ဩလို့ မဆုံးနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ လောကုတ္တရာ ချမ်းသာလိုချင်လျှင် မဂ်ဖိုလ်ကို ရနိုင်သည်ဆိုတော့ ဒီမျှကြီးမြင့်သော ပညာ ဉာဏ်ပါရမီမှာ မအံ့ဩလောက်ပေဘူးလား။ ပစ္စုပ္ပန်ကံက အဟုတ်မဟုတ် လေတော့ထိုထိုသောဘဝပါရမီတို့မှာ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

(မဆီမဆိုင်ဟု ဆိုချင်လည်း ဆိုပါတော့) လင်ယောက်ျား အဟုတ် မဟုတ်သောကြောင့် ဇနီးသည်ဘက်က ပါလာသော ပါရမီလေးပင် ပြုတ်ပြုတ် ပြုန်းသွားရှာလေသောကြောင့် လင်ထက် မယားကို ပိုလိုတောင် ကျွန်တော်က သနားနေမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့် တပည့်မကလေးများကို လင်ရွေး မကောင်းလျှင် ကိုယ့်မှာ ပါလာတာလေးတွေ ဟူသမျှ စည်းစိမ်သာမက ပါရမီပါ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသွားတတ်သည်ဟု ဤနိပါတ်တော်ကလေးကို သာကေပြု၍ သတိပေးမိလေ့ ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်က လူငယ်တွေအတွက် အားကြိုးမာန်တက် ကြိုးစား ပမ်းစား ရေးနေသည်ကို စာဖတ်သူများ သိနေကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူငယ်များဘက်သို့ တစ်ချက်လောက် လှည့်ပြီး ပြောလိုက်ပါရစေဦး။

ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ။

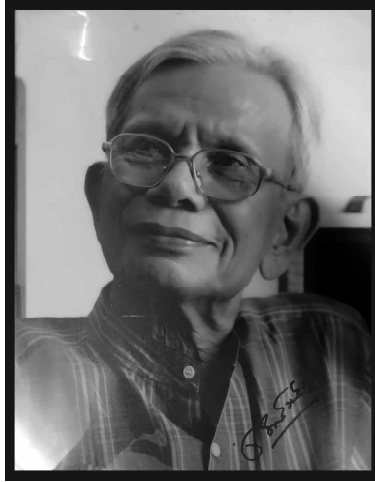
ယနေ့ ကျောင်းသားငယ်များ ဆရာကြီး ပီမိုးနင်း၏ ‘အတိတ်တွင် အလုပ်လုပ်လို့မရ၊ အနာဂတ်တွင်လည်း အလုပ်လုပ်လို့မရ၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာသာ အလုပ်လုပ်လို့ ရလေသည်’ ဟူသော စကားကို မှတ်မိကြလိမ့်မည် ထင်သည်။ ထိုမျှမက ပစ္စုပ္ပန်သည် အတိတ်ကံကိုလည်း ထိုက်သင့်သလောက် ပြုပြင် နိုင်သည်၊ အနာဂတ်ကိုလည်း ပုံလောင်းနိုင်သည် ဟူသော အချက်ကိုလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်ထားသင့်သည်။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၏ ရှေ့ဖြစ်မည့် ဇာတ်လမ်းကို စာမျက်နှာ ကျော်ဖတ် လို့ ရနိုင်သော်လည်း ဘဝတွင် စာမျက်နှာကျော်ဖတ်လို့ ရနိုင်သည် မဟုတ်။ ပစ္စုပ္ပန်သာလျှင် ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ရှိသည်။ မိမိဘဝ အခြေအနေမှာ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးကောင်း နွမ်းပါးနေပါလိမ့်မည်။ လူမှုရေးအဆင့် နိမ့်ပါးကောင်း နိမ့်ပါး နေပါလိမ့်မည်။ အတိတ်ကံအရ ဖြစ်လာရသည်။ ကိုယ်ဘာမျှ မတတ်နိုင်ဟု သဘောထားလိုက်ပါ။ သို့သော် ကိုယ်တတ်နိုင်သည်က ပစ္စုပ္ပန် ဖြစ်သည်။

ယနေ့ ရယ်ကာမောကာ ပြုမူလိုက်သော ကိစ္စတစ်ခုသည် နောင် သောအခါ ကြေကွဲစရာ၊ သို့မဟုတ် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာ တတ်သည်။ ယနေ့ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်သော ပြဿနာတစ်ခုသည် နောင်သော အခါ ဝမ်းမြောက်ရွှင်မြူးရသော အဖြေ ထွက်ချင် ထွက်နေတတ်သည်။ လွယ်လွယ် ဥပမာတစ်ခုကို ပေးလိုက်ချင်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ချစ်သူနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးမည်ကို မိဘတွေ သိသွားသောကြောင့် မလိုက်ဖြစ်၊ ငိုလိုက်ရသည်မှာ နေ့နေ့ညည၊ ဘဝတစ်ခုလုံး သွားပါပြီပေါ့။ နောက် နှစ်အနည်းငယ် ကြာလာလိုက်တော့ ထိုစဉ်က မတော်တဆများ ခိုးရာ လိုက်မိသွားခဲ့လျှင်ဟု ပြန်တွေးပြီး ‘အမယ်လေး၊ ဘုရား မ၊ပေလို့’ ဟု ထိတ်လန့် ရင်တုန်မိတာမျိုးတွေ ခဏခဏ တွေ့ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်နှင့် ခေတ်တွေကို လွန်ဆန်ပြီး မရပ်တည်နိုင်သော လူ့ဘဝတွင် အနာဂတ်ကို ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့် လှမ်းမျှော်ပြီး ပစ္စုပ္ပန်ကာလကို အဖိုးတန် အောင် လုပ်နေရန်သာ လိုအပ်သည်။

ထို့ကြောင့် အနာဂတ်ကို ကြောက်နေစရာ မလို၊ ဂရုတစိုက် တန်ဖိုးထားရမည်မှာ ပစ္စုပ္ပန်သာ ဖြစ်သည်ဟု လူငယ်များအား စကားဆို လိုက်ရပါသည်။ ။

စာရေးသူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

၁၉၂၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၇ ရက်တွင် တောင်တွင်းကြီးမြို့၊ တောင်ပြင်ရပ်နေ သခင်ညီမောင်နှင့် ဒေါ်ရွှေကြိုင်တို့မှ ဖွားမြင်သော သားသမီး သုံးယောက်အနက် အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ အမည်အရင်းမှာလည်း ‘အောင်သင်း’ ပင် ဖြစ်သည်။

အသက် ငါးနှစ်သားအရွယ်တွင် တောင်ပြင်ရပ်ရှိ ဆရာဦးသာဒွန်းဇံ၏ မူလတန်းကျောင်းတွင် စတင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ စတုတ္ထတန်း အောင်ပြီးနောက် တောင်တွင်းကြီးမြို့၊ မိုးထိမြန်မာအထက်တန်းကျောင်းတွင် အလယ်တန်းပညာ ဆက်လက် သင်ကြားခဲ့သည်။ ဆဋ္ဌမတန်းတွင် ၁၉၄၈ ခုနှစ် ကျောင်းသားသပိတ်နှင့် ကြုံခဲ့သည်။ ထိုနှစ်၌ မိခင် ကွယ်လွန်သည်။

သတ္တမတန်း၌ ပညာသင်ကြားနေစဉ်တွင် ပညာဘက်၌ အာရုံ လျော့နည်းလာသဖြင့် စာမေးပွဲ ကျရှုံးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျောင်းထွက် နေစဉ် ဖခင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် ရှင်သာမဏေ ဝတ်သည်။ သာမဏေဘဝနှင့် ပညာသင်နေစဉ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်လာ၍ သာမဏေဘဝမှ ထွက်လိုက်ရသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့

သို့ ဝင်ရောက် လှုပ်ရှားခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီသို့ ရောက်သွားပြီး သင်တန်းများတက်၍ ခရိုင်စည်းရုံးရေးမှူး အဆင့်ထိတိုင်အောင် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ် ရောင်စုံသူပုန်များ ပေါ်ပေါက်လာချိန်၌ ရဲဘော်ဖြူများ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရကာ မကွေးထောင်၊ တောင်တွင်းကြီးထောင်၊ ပြည်ထောင်၊ သရက်ထောင်များတွင် နေထိုင်ခဲ့ရပြီး ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် သရက်ထောင်ကို ဖောက်၍ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

၁၉၅၂ ခုနှစ်ရောက်မှ တောင်တွင်းကြီးမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရာ ထိုနှစ်မှာပင် စာမေးပွဲအောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် မိုးထိအထက်တန်းကျောင်း၌ အလယ်တန်းပြဆရာအဖြစ် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် အလုပ်မှထွက်၍ မကွေးကောလိပ်၌ ဥပစာဝိဇ္ဇာတန်းကို စတင်တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ဆက်လက်တက်ရောက်ပြီး ၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် ဝိဇ္ဇာတန်းကို မြန်မာဘာသာစကားနှင့် အနုစာပေ၊ အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားနှင့် အနုစာပေ၊ ဒဿနိကဗေဒဘာသာ တွဲဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ဘီအီးဒီ ဆက်တက်နေစဉ် မြန်မာစာဌာန ပါမောက္ခ ဦးဝန်၏ လက်ထက်၌ မဟာဝိဇ္ဇာ အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲဖြေခွင့် ပေါ်လာခဲ့သောကြောင့် မြန်မာစာ မဟာဝိဇ္ဇာ အရည်အချင်းစစ် သင်တန်း တက်ရောက်ခွင့်ကို ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ နည်းပြ ဖြစ်လာသည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် မော်လမြိုင် ဒီဂရီကောလိပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မေလတွင် ပြင်ဦးလွင် စစ်တက္ကသိုလ်၊ မြန်မာစာဌာနသို့ လက်ထောက်ကထိက ရာထူးနှင့် ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းရသည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ပြန်ပြောင်းရပြီး မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကို ဆက်လက်တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ‘ဝတ္ထုတို လေ့လာချက်စာတမ်း’ ပြုစုတင်ပြပြီး မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကို ဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ မေလထုတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခံရသော ‘သရက်ထောင် ဖောက်ခဲ့စဉ်က’ ဆောင်းပါးသည် အောင်သင်း၏ ပထမဆုံး လက်ရာဖြစ်သည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ရေးပြီး ရှုမဝသို့ ဦးစွာပေးပို့ခဲ့သည်။

ရှုမဝအယ်ဒီတာအဖွဲ့က ပြည်တွင်းစစ်နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို မထည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသောကြောင့် ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။ အတန်ကြာမှ မြဝတီသို့ ပို့ခဲ့ရာ မြဝတီက ဖော်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ ထုတ်ဝေသော ပုသိမ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ် (‘လူသေလူမဖြစ်မီက သျှင်ဥက္ကဋ္ဌ’ ဟူသော ဆောင်းပါးနှင့် အခြားဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်) နှင့် အင်္ဂလိပ်ကဗျာ ဘာသာပြန်တစ်ပုဒ်ကို ရေးသားခဲ့သည်။ လူတစ်ဦး၏ စာမူသုံးပုဒ် ဖော်ပြရန် မသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်သောကြောင့် Henry Davibes ၏ The Welcome ကဗျာတွင် ‘မောင်သံနိုင်’ ဟူသော အမည်နှင့် ဖော်ပြခဲ့သည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ‘စာဆိုတော်’ ဟူသော ပြားငါးဆယ်တန် မဂ္ဂဇင်းကလေး ထွက်လာခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်း၏ စာပေညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ခံခဲ့သည်။ (တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာမှာ တပ်မတော် မင်းရဲထွန်း ဖြစ်သည်။) ထိုစာစောင်တွင်လည်း လစဉ် သုံး၊ လေးပုဒ် ရေးရသောကြောင့် ‘မောင်သံနိုင်’ ကို တစ်ခါထပ်ပြီး သုံးလိုက်သေးသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် အောင်သင်းမှတစ်ပါး အခြား မည်သည့် နာမည်ကိုမျှ မသုံးတော့ပါ။ နာမည်ရင်းအတိုင်းသာ ရေးခဲ့သည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ကံ့ကော်မြိုင် စာတမ်းများ စာစု၌ စာတမ်းသုံးပုဒ် ရေးခဲ့ရာ နှစ်ပုဒ်ကို ထိုစဉ်က အထက်တန်း၊ အလယ်တန်း မြန်မာ စကားပြေ လက်ရွေးစင်တို့တွင် ကျောင်းသုံးစာအဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။

၁၉၆၆ ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ‘စိတ်ပင်လယ်စာတမ်းများ’ အတွက် စာတမ်းငယ်နှစ်ပုဒ် ရေးပေးခဲ့သည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် ရှုမဝ၌ ‘မြန်မာ ဘာသာစကားနှင့် ကာရန်မဲ့ ကဗျာ’ ဟူသော စာပေဝေဖန်ရေး ဆောင်းပါးကို ရေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ စာပေသဘောတရား၊ စာပေဝေဖန်ရေးများကို ဆက်တိုက် ရေးခဲ့သည်။ ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် ‘စာပေရေးရာ ဆောင်းပါးများ’ အမည်ရှိ စာပေဆောင်းပါး စာစုကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် သဘင်မဂ္ဂဇင်း အမှတ်တစ် မှစ၍ နှစ်ဆယ့်ငါးလ တိုင်တိုင် ‘အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထုတို’ ကဏ္ဍကို လစဉ် ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှု၌ ပါဝင်ပတ်သက်သည် ဟု မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီက ယူဆသောကြောင့် အလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံရသည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် အလွတ်နည်းပြသင်တန်းများ၌ မြန်မာစာသင်ပေးခြင်း၊ စာပေရေးသားခြင်းနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့သည်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်အတွက်ကို ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာ နိုင်ငံတော်မှ အမျိုးသား စာပေ တစ်သက်တာဆုကို ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် အခါအားလျော်စွာ စာပေဟောပြောခြင်း၊ ရေးသူဖတ်သူ ဆွေးနွေးပွဲများတွင် ပါဝင်ဆွေးနွေးခြင်း၊ စာပေဝေဖန်ရေး ဆောင်းပါးများ ရေးသားခြင်း၊ လူငယ်များအတွက် စာကြည့်သင်း၊ ယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကား ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ဆော်ဩရေးသား ဟောပြောခြင်း၊ ပညာရေးဆိုင်ရာ၊ ကျင့်ဝတ်ဆိုင်ရာ၊ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ သုတရသစာပေများ ရေးသားခြင်း၊ ယနေ့တိုင် လူငယ်များ၏ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်ဘဝများ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး တောက်ပြောင် စိမ်းလန်းရေးအတွက် စာပေရေးသား ဟောပြောခြင်းအားဖြင့် စာပေအနုပညာ၌ ဘဝကို မြှုပ်နှံကာ အချိန်ပြည့် စာရေးဆရာအဖြစ် သက်ဝင်ရှင်သန် နေထိုင်လျက် ရှိပါသည်။

